

De Steltkluit in Nederland. — Bij de jaarlijksche inspectie der Texelsche vogelbroedplaatsen van de Vereeniging tot Behoud van Natuurmonumenten in Nederland werden eenige zeer belangrijke waarnemingen gedaan. In een der kokmeeuwnesten werd een zuiver wit jong aangetroffen, een echte albino met helderroode oogen. Snavel en pooten waren lichtgrijs. Het diertje was volmaakt gezond en levendiger dan zijn normale nestgenooten. Verder werden tusschen de tureluurs en scholeksters in de kreek in Waal en Burg een paar steltkluiten waargenomen, gemakkelijk te kennen aan hun ongelooflijk lange pooten. Ze zijn verwant met de kluiten, maar hebben een rechten snavel en zoo goed als geen vliezen tusschen de teenen. Ook ontbreekt de achtereen. De algemeene indruk dien ze maken is als bij de kluit zwart met wit, maar meer zwart en dat heeft op de vleugels een groenigen glans. Hun lichaamslengte is $\frac{4}{5}$ van die van de kluit, maar hun loop is meer dan $1\frac{1}{2}$ maal zoo lang als dat van hun verwant. Ze broeden in Europa in het Middellandsche zeegebied en Hongarije en moeten een enkele maal in de Kempen een nest gehad hebben. Voorts broeden ze zoowat door heel Afrika en een groot deel van Azië. Hun aanwezigheid hier is te beschouwen als die van trekkers, welke hun doel voorbijgestreefd zijn. Ook in Engeland, met name in Norfolk, zijn ze herhaaldelijk gezien, in de laatste jaren echter minder dan voorheen; ik ben er benieuwd naar of Gurney er binnenkort wat over te vertellen heeft. Onze waarnemers zagen bovendien op het strand nog een vorkstaartmeeuw.

JAC. P. TH.

Natuuronderzoek. — Sinds eenigen tijd wordt het duin bij Aerdenhout bezocht door eenige natuur-liefhebbers, die daar onderzoekingen doen. Met de grootst mogelijke onvoorzichtigheid wordt het duin afgezocht en daar de meeste nesten in het kreupelhout te vinden zijn, scharrelt men hierin rond, zonder de broeiende Fazanten te ontzien, die hier tamelijk menigvuldig nestelen. Nu weet ieder, die wel eens iets over den broei der Fazanten gehoord heeft, hoe licht zulk een nest verstoord wordt; dikwijls reeds, wanneer de oude vogel slechts één of tweemaal wordt opgejaagd. In andere jaren ontziet men het duin dan ook zooveel mogelijk in dezen tijd, de boschwachler blijft op de paden en er wandelen slechts weinig menschen. Toch worden ook dan nog ettelijke nesten vergeven, en nu vraag ik mij af, wat dan wel het gevolg moet worden van dit soort natuuronderzoek! Ik wil geen namen noemen, maar ik dacht toch dat deze menschen, die op het gebied van vogelonderzoek toch geen nieuwelingen zijn, verstandiger waren!

Een voorbeeld: dit jaar broedde op het terrein van de Waterleiding 2 paar Grielen. Men weet, dat deze vogels in ons land nog tamelijk zeldzaam zijn, zoodat men ieder nest als een aanwinst kan beschouwen. Nu liggen die onderzoekers dag en nacht op den uitkijk, om de Grielen te bespieden in hun huiselijk leven. Op zich zelf is hierop natuurlijk niets te zeggen, ja, zelfs moet men grooten eerbied voor die menschen hebben, die er hun tijd voor geven, om ons inlichtingen te verschaffen over tot nu toe nog tamelijk onbekende vogels. Maar, wat is in dit geval het gevolg?

Rondom één van de nesten is de bodem overal omgewoeld en betreden door natuur-onderzoekersvoeten, zoodat de arme Griel moet broeden temidden van een soort woestenij, terwijl hij voortdurend van zijn eieren afgejaagd wordt, en altijd iemand in de buurt ziet. Gevolg? De vogel heeft zijn nest vergeven! De eieren zijn verdwenen. Zijn ze meegenomen door de onderzoekers? Zoo ja, dan durf ik gerust beweren, dat dit een bedekte manier van nesten uithalen is: eerst de vogels zóólang hinderen, tot ze hun broedsel in den steek laten en dan zeggen: »Och, hij heeft het vergeven, wat jammer! Nou, dan nemen we de eieren maar mee». Vandaag waren de eieren van het tweede nest ook koud...

Bravo! Dat is een mooi succes voor menschen, die zich vogelliefhebbers noemen!

Laten we echter hopen, dat er aan deze buitensporigheden spoedig een einde komt. Ik raad echter den bedrivers van het kwaad in gemoede aan, het niet te bont te maken, daar anders de »Waterleiding«, op verzoek van enkele menschen, die in het duin nog wel iets te zeggen hebben, wel eens andere maatregelen kon nemen, die voor de menschen, welke in het gelukkig bezit zijn van een toegangskaart, buitengewoon onaangenaam kunnen worden.

Amsterdam.

G. KALFF.

Geelster. — Daar ik bij het determineeren van de Weidegeelster (*Gagea stenopétala*) moeilijkheden ondervond, die niet volgens de flora van Heukels opgelost konden worden, is het gewenscht de volgende correctie aan te brengen:

Gewoonlijk behalve de bol, waaruit de bloeiende stengel ontstaat, nog 2 bollen, dus 3 in het geheel. Een omhulsel is niet om de bollen aanwezig, maar hangt er naast. De bollen zijn uit dit omhulsel, dat als overblijfsel van den ouden bol is te beschouwen, gegroeid.

D. J. W. KREULEN.